

W Wielkanoc przy Ponte Vecchio we Florencji miała pojawić się Matka Boża cała we łzach, oplakująca to, że Jej dzieci są między sobą rozdarte nienawiścią i wojną. Dnia 15 sierpnia 1233 roku Matka Boża miała pojawić się po raz drugi, okryta żałobą, pełna boleści. Reakcją na te objawienia było to, że wraz z sześcioma rówieśnikami, również florenckimi kupcami, Aleksy porzucił zajęcia i usunął się na ubocze, gdzie żył w ubóstwie i pokucie. Założył z nimi pobożną konfraternię, która podejmowała zadośćuczynienie za życie i grzechy współziomków. Z czasem przeniosła się ona na Monte Senario, gdzie powstał skromny dom i kaplica Matki Bożej. Członkowie konfraterni rozważali Mękę Pańską i mieli żywą cześć do Matki Bożej Bolesnej. Tak powstał nowy zakon, tzw. serwitów, czyli sług Maryi. Wspólnota przyjęła regułę św. Augustyna, a część konstytucji przejęła od dominikanów.

Wiek XIII to czas dużych przemian. Z jednej strony Kościół podnosił się ze średniowiecznego kryzysu i umacniał swoją pozycję. Z drugiej strony rozwijająca się gospodarka feudalna doprowadzała do przepaści pomiędzy bogaczącymi się mieszczanami, a najniższą klasą społeczną.

Siedmiu Założycieli Zakonu Serwitów

Pojawiało się coraz większe zróżnicowanie społeczne, a duszpasterze z coraz większym trudem docierali z przekazem ewangelicznym do tych, którzy żyjąc w ubóstwie pozbawieni byli jakiegokolwiek wykształcenia. Był to też czas działalności licznych sekt, takich jak katarzy, albigeni, waldensi, katarzy którzy głosili powrót do życia ubożego według zasad Ewangelii na wzór Kościoła czasów apostołskich.

Czas ten zaowocował także powstaniem nowej formy życia zakonnego. Jak dotąd opierało się ono głównie na Regule św. Benedykta. Klasztory wraz ze świetnie wykształconymi mnichami tworzyły ośrodki życia religijnego, duchowego i kulturalnego. Jednakże pozostawała duża grupa ubogich, dla których ówczesny sposób przekazu Ewangelii był niezrozumiały. W odpowiedzi na to zapotrzebowanie powstały zakony żebrzące, ślubujące życie w posłuszeństwie, w ubóstwie i w czystości, i pragnące na nowo prostym uczynić słowo Pana. Do najbardziej znanych zakonów tego okresu należą franciszkanie i dominikanie. Mniej znanym jest Zakon Serwitów NMP, których wspomnienie Siedmiu Założycieli obchodzimy 17 lutego

Okolo roku 1240 siedmiu kupców florenckich kierowanych szczególnym nabożeństwem do Dziewicy Maryi, należący już do świeckiego bractwa Sług świętej Maryi, przez co byli złączeni ewangelicznym ideałem życia we wspólnocie oraz służby ubogim i chorym, postanawia oddalić się na miejsce ustronne, by prowadzić życie w pokucie i kontemplacji

Boga. Porzucają więc dotychczasową działalność kupiecką, pozostawiają swoje domy i rozdają swój majątek ubogim i potrzebującym. Przywdziewają strój ze szarego płótna, który przywdziewali pokutnicy w tamtym czasie i początkowo zamieszkują w małym domku poza miastem, pozostawiając wspaniałe świadectwa miłości i służby tym, którzy znajdowali się w jakiegokolwiek potrzebie.

Około roku 1245, pragnąc żyć jeszcze bardziej w odosobnieniu i wobec niebezpieczeństwa zmuszenia ich do powrotu przez dawnych przełożonych kupieckich, za radą biskupa Florencji Ardingo udają się na Monte (górze) Senario, gdzie budują z „ubogiego materiału” mały dom oraz kaplicę poświęconą Maryi Dziewicy. Żyją tam w surowej pokucie, utrzymując się z pracy rąk własnych, odmawiając modlitwy tak wspólnie jak i w odosobnieniu, w ciszy i w kontemplacji, w głębokim słuchaniu Słowa Bożego. Zawsze też przyjmują tych, którzy przychodzi do nich pełni wątpliwości i niepokojów szukając pociechy i rady.

Wielu też za ich przykładem opuszczało swoje domy i przyłączało się do nich. W ten sposób powstaje Zakon Serwitów (Sług) Najświętszej Maryi Panny, który otrzymał najpierw aprobatę biskupa Florencji, a w 1304 roku zatwierdzenie przez papieża Benedykta XI. Członkowie zakonu pytani, jaki jest ich charyzmat, odpowiadają, iż nie został on założony po to, by CZYNIĆ coś szczególnego, lecz po to, by BYĆ – być dla świata szczególnym świadectwem braterskiego życia i służby za przykładem Matki Jezusa. Jeśli Maryja z pośpiechem udaje się do Elżbiety, by jej służyć; jeśli tak bardzo po ludzku prosi Jezusa by zarządził temu, iż zabrakło wina; jeśli czuwa wraz Jedenastoma oczekując na zesłanie Ducha Świętego, to jej Słudzy nie mogą nie czynić podobnie. Są wierni Maryi Zwiastowania; Maryi śpiewającej Magnificat; Maryi stojącej u stóp krzyża.

Wszystkich Siedmiu Założycieli łączyła ogromna miłość braterska i choć znane są ich imiona (Bonfiglio, Bonagiunta, Manetto, Amedeo, Ugucione, Sostegno, Alessio), są czczeni wspólnie. Papież Leon XIII kanonizował ich wszystkich razem w 1888 roku, a w Sanktuarium na Monte Senario jeden grób przechowuje szczątki tych, których wspólne życie uczyniło jednym.